

Original falsifikata

PIŠE: SLOBODANKA AST

Sve je pošlo naopačke, što bi rekao Duško Radović: promenjen je istorijski datum 70-godišnjice oslobođenja Beograda, proslava je pomerena sa 20, na 16. oktobar, jer je tako odgovaralo Vladimiru Vladimiroviču Putinu: parada u Beogradu bila je samo kratka stanica na letu za Milano na samit Evropa-Azija. Glavni naslovi u nekim novinama „Putin stiže avionom od dijamanata!“ A untura detalji: zlatne slavine, wc šolje plus dragulji, sve od kože, svile i kadife, saloni kakve nema ni Sulejman...Fotoreportaža se proširila po društvenim mrežama: jedni oduševljeni, drugi ogorčeni...

Na vojnoj paradi u Beogradu među VIP zvanicama bili su i haški osuđenici generali Dragoljub Ojdanić i Momčilo Perišić. Cinici bi rekli, najbolji prijatelji bivših radikala Tome Nikolića i Aleksandra Vučića u Miloševićevim godinama raspleta, rata i krvi. Bilo je na tribini mesta i za takve persone kao što je Oliver Antić, savetnik predsednika republike koji je između ostalog javno tražio dana paradi učestvuju i vojnici sa četničkim znamenjem!? A zna se da su četnici tada, posle oslobođenja Beograda, bežali iz zemlje zajedno sa Nancima, nedićevcima i ljotićevcima. Ovaj profesor Pravnog fakulteta, savetnik predsednika Republike je i vrlo agilni član Krunskog saveta (!?) koji se javno i besramno veoma angažuje u prekrajanju istorije.

Bilo je na tribini još neobičnih svata, kako bi to rekao Basara: Milorad Dodik koji tvrdi da ga je na paradu pozvao lično Putin (!?), pa onda Radoš Bajić, režiser „Ravne gore“ i eksponirani rojalista. Tu se našao i režiser Emir Kusturica, blizak uvek svim vrhovima vlasti, ali i po pravljenu crnih lista poznati predsednikov savetnik Radoslav-Lale Petrović. Novinari nisu zabeležili da su se na tribinama našli i predstavnici boračkih organizacija iz drugih republika bivše nam domovine.

Od naših saveznika u Drugom svetskom ratu niko nije zvanično pozvan sem predsednika Rusije i sve je izgledalo kao da se ova ceremonija, grandiozna i grandomanska zapravo odvija samo njemu u čast.

SIMBOLI I ZLOUPOTREBE

Jubilarna 70-godišnjica proslava oslobođenja Beograda od fašističkih okupatora i odavanje počasti herojskim žrtvama u simboličkoj ravni se pretvorila u zapravo uvredljivu grotesku: Tomislav Nikolić, četnički vojvoda inaugurisan na Romantiji za vreme „deset krvavih godina“, sada je, svojom političkom funkcijom, doveden u situaciju da drži govor na godišnjici jedne velike partizanske pobede!? Ovakav obrt istoričarka Olga Manojlović-Pintar komentariše rečima da je „istorija često komedijant“.

Vojna parada nazvana „Korak pobednika“ počela je „Maršom na Drinu“, pesmom iz Prvog svetskog rata, pred tribinom su bili postrojeni mladađani vojnici u uniformama iz Prvog svetskog rata, predsednik Srbije, politički beskrupulozan čovek, našao se u ulozi *personae dramatis* koja treba da drži svečani govor u slavu partizana i njihove antifašističke borbe i da zapravo rehabilituje do juče prokazane oslobodioce, žestoke političke protivnike.

Nikolić je držao govor kao da se obeležava godišnjica pobede u Prvom svetskom ratu, pominjao je gotovo isključivo heroje iz Prvog svetskog rata, naglašavajući samo refren Rusija-Srbija, Srbija-Rusija...Kao da Jugoslavija nikad nije ni postojala, nije bilo ni jugoslovenskih zastava, ni zvezde petokrake.

Istoričarka Dubravka Stojanović grandomansku paradu sažeto komentariše jednom rečju „skandalozno“ i obrazlaže:

„Nikolić slavi srpski nacionalistički mit iz Prvog svetskog rata, a prodaje ga Putinu kao da govori

o 1945. godini. To je jedna velika zloupotreba. Prvi svetski rat je sada osnivački mit srpskog nacionalizma, pre svega zbog velikih srpskih žrtava i značajnih pobeda. Ta smesa daje odličan amalgam za nacionalizam. Drugi svetski rat se tu uopšte ne uklapa, jer je pobedila levičarska, nadnacionalna vojska.“

Prvi put za poslednjih 28 godina građani su danima pozivani da masovno prisustvuju paradi povodom oslobođenja Beograda od fašizma! Bilo je nečeg krajnje perverzno i ciničnog u pozivanju građana da prisustvuju ovom igrokazu vojnih silnika i oklopnika. Sve dosadašnje postoktobarske vlade su ovaj značajan istorijski datum iz Drugog svetskog rata (i o ne samo ovaj!) ignorisale, pa i negirale.

Posle petooktobarske pobede gradonačelnik Beograda Milan St. Protić je arogantno i samoinicijativno proglasio da se taj dan više neće slaviti, jer je to bio „početak okupacije“, a ovo mišljenje je

izgleda delio i njegov sledbenik demokrata Nenad Bogdanović. Tek je gradonačelnica Radmila Hrustanović nekako tiho, kao da je to njen lični praznik, ipak polagala cveće na grob oslobodilaca Beograda. Ni njenim sledbenicima nije padalo na pamet da obeležavaju dan oslobođenja našeg glavnog grada od fašizma.

U Helsinškoj povelji smo više puta upozoravali na sramne pokušaje revizije istorije, osobito naše antifašističke tradicije. U Sloveniji i Hrvatskoj, naročito za vreme dva mandata Stjepana Mesića vratili su se pozivanju na svoju antifašističku tradiciju, bar sa vrha države, a u Sloveniji nije bilo masovnog rušenja spomenika partizanima. Povelja je više puta pisala da se Srbija svojim činjenjima i nečinjenjima ispisivala iz društva pobednika u Drugom svetskom ratu, da nas nije bilo na velikim svetskim proslavama pobede nad fašizmom, da javnost čuti što nadležni nemilosrdno brišu ulice herojima koji su pali u borbi protiv fašizma,

NIKOLAJ II

U srcu Beograda, prekoputa Pionirskog parka, Gradske skupštine, Republičke skupštine i zgrade Predsedništva, dakle u samom centru srpske državnosti, postavljen je spomenik caru Nikolaju II Romanovu. Istorikarka Dubravka Stojanović kaže da je duboko potresa postavljanje spomenika Nikolaju II, jednom od najgorih ruskih careva, baš tu u simbolički centar srpske državnosti.

U Beogradu nikada ništa nije urađeno brže: posečeno je grdno drveće i žbunje, maltene danonoćno su brušene kamene ploče i zidane stepenice, doneti tepisi od trave, postavljene žardinijere i klupe, kandelabri i dan-i-noć, da bi konačno tu postavljen kičasti spomenik caru Nikolaju Romanovu II sa ruskom zastavom. Spomenik je poklon Ruskog vojno-istorijskog društva 2014. godine na 100-godišnjicu početka Prvog svetskog rata. Spomenik je trebalo da bude gotov još za Putinov dolazak, ali je i to, verovatno zbog tesne satnice, odloženo. Čekao se dolazak moskovskog Patrijarha Kirila.

I prilikom osvećenja spomenika govorio je predsednik Tomislav Nikolić koji je naglasio da se ovaj spomenik u srcu Beograda podiže u znak večne pobede, dobrote i pravde, poručivši da će „ovaj spomenik većno sijati“.

Patrijarh Kiril je, kako izveštava Tanjug, ovom prilikom rekao da je „Nikolaj II žrtvovao svoju krunu, svoje carstvo i život radi spasenja Srbije“.

Dovoljno je prelistati samo nekoliko knjiga pa se uveriti da poruke zvaničnika nisu bile tačne: Nikolaj je bio jedan od najgorih ruskih careva, Rusija je bila poslednji dinosaurus Evrope sa srednjovekovnim društvenim poretkom, dubokim ostacima feudalizma, strašnom bedom i zaostalošću većine stanovništva, car je bio najžešći antisemita, Nikolaj II vodio je besmisleni rat sa Japanom, njegova vojska trpela je na svim frontovima poraze i strahovite gubitke, dok su na njegovom petrogradskom dvoru sive eminencije bili Raspućin i slične belosvetske kreature, a Nikolaj II, „božji namesnik na zemlji“ nije uspevao ni hlebom da nahrani građane svoje prestonice. Sve u svemu, Rusija je u njegovo doba bila u najvećoj bedi i sveopštoj regresiji, što je i dovelo do revolucije...

Istoričar Srđan Milošević čak kaže da su akteri naših političkih zbivanja pre 100-150 godina bili daleko racionalniji u interpretiranju događaja u Rusiji: Nikola Pašić je čestitao Kerenskom formiranje vlade nakon Februarske revolucije.

U novosadskoj tv-emisiji „U nedostatku dokaza“ čuli smo od Gorčina Stojanovića da u Rusiji nema

da su u zvaničnim institucijama republičke i gradske vlade godinama visile slike saradnika okupatora Milana Nedića i Dragog Jovanovića, upravnika grada Beograda, upravnika i Banjičkog logora, čoveka koji je i lično ubijao.

Doduše, pre pet godina, prilikom posete Dmitrija Medvedeva, tadašnjeg predsednika Rusije, navratna-nos, uređeno je zapušteno groblje Oslobođenaca Beograda, a u Sava centru je upriličena priredba u kojoj su pobednici, bez petokraka, *nota bene*, na kraju uz zvuke partizanskih pesmama odneli balerine...

Već 2002. godine usledilo je radikalna revizija udžbenika istorije, u kojima su četnici borci za slobodu, a Draža Mihajlović, okarakterisan ne samo kao njihov vođa već i kao ljubitelj umetnosti (!) dok su partizani loši momci koji su pregovarali i saradivali sa Nemicima. Skupština Srbije je usvojila zakon kojim se izjednačavaju četnički i partizanski pokret, pokrenut je talas sudskih rehabilitacija generala Draže Mihailovića, predsednika kolaboracionističke vlade Milana Nedića, njegovih ministara, rušeni su spomenici, menjani praznici, uključujući naravno i 20.

spomenika Nikolaju II, a sam patrijarh Kiril je rekao da je ovo prvi spomenik u Evropi koji se podiže u spomen na njega.

Lucidna i duhovita Dubravka Stojanović kaže da taj spomenik šalje direktnu poruku ne samo o istorijskoj srpsko-ruskoj vezi nego „da mi jesmo ona ruska gubernija o kojoj je Toma Nikolić sanjao“.

Sporan je za neke i natpis na spomeniku „... *Svi moji naponi biće upereni na očuvanje dostojanstva Srbije...Ni u kom slučaju Rusija neće biti ravnodušna prema sudbini Srbije.*“ Ovo je citat iz pisma Nikolaja II Aleksandru Karađorđeviću u julu 1914.

Treba prelistati knjigu Milorada Ekmečićevu „Ratni ciljevi Srbije 1914“, pa videti da Rusija nije mnogo pomogla kad je Srbija zaratila, nije se mnogo protivila ni kada je anektirana Bosna i Hercegovina, nije pomogla ni kad je Srbija tokom balkanskih ratova pošto-poto tri puta pokušala da izađe na more. U obe situacije ruski car se saglasio da je to interesna sfera Austrougarske. Tek kada je treći put za Srbiju bilo stani-pani, u julu 1914, on upozorava da će ruske trupe ući u rat na strani Srbije. To je Rusija učinila iz sopstvenog interesa: da bi odbranila svoju poziciju velike sile, kaže akademik Ekmečić.

oktobar, promenjena su, samo u Beogradu imena oko 900 ulica!

Posle niza godina ove 2014, na nekim televizijama, pojavili su se učesnici bitke za Beograd, sede glave sa ordenjem na grudima, pravi, autentični borci protiv fašizma. Konačno su ulice dobili komandanti partizanskih jedinica koje su oslobodile Beograd, Peko Dapčević i Koča Popović, ali je Tito glavno komandujući vojske od 800.000 partizana skrajnut i totalno prećutan. Istorijska činjenica je da je sovjetska Crvena armija do Beograda došla sa dozvolom koju je generalisimusu Josifu Visarijonoviču Staljinu izdao maršal Tito.

VELIKA KONFUZIJA

Jedan važan jubilej je zloupotrebljen iz raznoraznih razloga, od Južnog toka i ukrajinske krize, do lažljivog balansiranja između Brisela i Vašingtona... Međutim, čak i nekima koji su naslućivali šta se zapravo skriva iza bučne parade i „koraka pobednika“, možda se na trenutak učinilo da je i ovo ipak nekakav korak napred: bolje i ova groteskna i preskupa parada u čast velike partizanske pobede nego ogoljeni anti-antifašizam, o kome je još pre nekoliko godina pisao profesor Todor Kuljić.

U suštini, ceo ovaj događaj, naravno, nije poslao jasnu poruku o opredeljenju Srbije za antifašizam:

„Napravljena je samo velika konfuzija koja ni na koji način ne doprinosi da se pojmovi i vrednosti raščiste i u Srbiji ponovo ustanove vrednosti antifašizma. Bio je to samo još jedan pokušaj istorijskog revizionizma i nacionalizacije antifašističkog pokreta i pretvaranje u nešto što on nije bio: oslobođen bratstva i jedinstva, oslobođen priče o širim i univerzalnim humanističkim vrednostima, taj antifašizam postaje obesmišljen. Ta nacionalizacija antifašizma je jedan oblik najgrubljeg falsifikovanja ideje antifašizma i istorije“, kaže istoričar Srđan Milošević.

Putin je, međutim, u govoru koji je bio znatno kraći nego Nikolićev naglasio da je „Beogradska operacija“ bila važna etapa na putu ka velikoj pobedi, da su Sovjetski Savez i Jugoslavija vodili dugu, upornu i krvavu borbu protiv nacista, da su pružile svenarodni otpor agresoru, naglasivši da partizani svojim akcijama nisu dali da se divizije prebace na druge frontove. Akcenat Putinovog govora bio je nedvosmislen:

„Moramo se suprotstaviti pokušaju heroizacije nacista i njihovih pomagača!“

Leteli su *migovi, orlovi i laste*, skakali su padobranici, marširalo 4500 mladića i devojaka, „striži“ su izvodili akrobacije, gardisti su žonglirali sabljama, tutnjali su helikopteri i tenkovi... Narod je i uprkos jakom pljuskaju bio zadovoljan što se posle toliko godina održava parada, najviše se klicalo Putinu (*Putine-Srbine, hoćemo Rusiju - nećemo Uniju!*), a zviždalo Tomi (Šešeljevci su se izgleda dobro organizovali), ali posle svega valjda je svima bilo jasno da je komandant ove parade, kao glavni pobednik, izašao Putin: on je diktirao i kad „Možete početi!“ i kad će otići; sa ledenim izrazom lica slušao je molbe Vučića o izvozu nekakvih naših 10.000 „fijata“ u Rusiju i zakletve da nikada nećemo uvesti sankcije Rusiji.

Ostaje pitanje koliko su tačne sumorne prognoze nekih analitičara da smo svojom politikom, slaveći oslobođenje upali u novo ropstvo. Jeste, Putin je poručio da Rusija ne trguje svojim prijateljstvom. Tačno. Ubrzo je stigao stari račun za gas iz devedesetih od koga nas je sve zapahnuo ledeni sibirski vetar. Balansirajući između Istoka i Zapada, između Brisela i Moskve ova vlada pokazuje da zapravo nema jasnu spoljnu politiku, a naši rusofili trebalo bi da znaju da ruske investicije učestvuju sa samo 3,5odsto u ukupnom iznosu stranih investicija u Srbiji u poslednjih 10 godina.

Umesno je postaviti i pitanje, kako su paradiranje srpske vojske, tenkova, aviona i ostalih silnih oklopnika doživeli naši susedi, građani Sarajeva, Vukovara, Dubrovnika, Srebrenice... koji su bili direktno žrtve agresije JNA kojom je komandovala Srbija koja „u ratu nije učestvovala“ i koja se nikada zapravo zvanično nije izvinila za hiljade mrtvih i strahovita ratna stradanja i razaranja, koja nikada nije priznala da su na glavnim komandnim mestima bili njeni kadrovi.

Odlete Putin „zlatnim avionom“ i onda je nekako sve pošlo starim tokom društvenih obmana, laži i licemerja: ukinute su neke emisije, zapaljene su pekare... Parada, partizanske zastave i „Po šumama i gorama...“ su bile kratka stanica na javnom tv-servisu. Nastavlja se naše pravo da ne znamo ništa: na repertoaru, opet u udarnom terminu je repriza „Ravne gore“, nastavlja se suštinska javna rehabilitacija četničkog pokreta. Srbija nastavlja starim, utabanim stazama: nacionalističkim, narodnjačkim, antiliberalnim, antievropskim, rusofilskim putem.

Treća Srbija: stranka izmišljena, ekstremizam i srebrojublje autentični

PIŠE: TEOFIL PANČIĆ

Skloni smo da mislimo da smo oguglali na svakakve bizarnosti i da ništa više ne može da nas iznenadi, ali čak i za „naše uslove“, priča o Trećoj Srbiji malo je previše ekscentrična, ako se tako može reći.

Ova je stranka nastala kao otcepljena frakcija Dveri nakon izbora 2012. Pred te izbore, mnogi su najavljivali Dveri kao „sledeću veliku stvar“ na desnici, što se naravno pokazalo kao još jedna diletantska prognoza: malo gde su Dveri uspeli da pređu cenzus. Međutim, u Novom Sadu im je, na mišiće, nekako uspelo da se plasiraju u gradski parlament. Formirana je gradska vlast sa okosnicom u Demokratskoj stranci i Ligi socijaldemokrata Vojvodine, ali je posle samo nekoliko meseci krenulo „prekomponovanje“, i Srpska napredna stranka je uspela da nadvlada, a za to joj je bio dobrodošao doslovno svako ko nije bio gadljiv. Lokalni „dverjanski“ odbornici bili su daleko od gadljivosti, ali im je iz „centrale“ - pardon, iz „starešinstva“ - naloženo da ne ulaze u koaliciju sa SNS. Oni nisu poslušali (zanimljivo je kako i najveći nacionalisti postaju autonomši kad im je to u ličnom interesu...), te su se „otcepili“ i formirali - Treću Srbiju. Stranku koja će se ubrzo pokušati profilisati kao tzv. urbana desnica nove generacije, namerna da „prevaziđe stare podele“. Insistirali su na nekoj vrsti „intelektualnog“ imidža, neki od njihovih novopečenih prvaka ionako su od ranije bili poznati potrošačima opskurnih desničarskih portala po dirljivim naporima da svojim neokonzervativnim bajalicama podare „teorijsku dubinu“.

Ubrzo je Treća Srbija dobila na upravljanje važne kulturne, ali i materijalne resurse, uključujući Kulturni centar Novog Sada i gradski sekretarijat za kulturu, koji između ostalog odlučuje o raspodeli (uvek deficitarog) novca za kulturne institucije i projekte.